

Αὐτῷ γὰρ προσέχειν τὸν νοῦν καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ καὶ παντὶ θεοσεβικῷ ὅντι δεῖ, καὶ ἐαυτὰ καὶ τὰ λοιπὰ διερευνᾶν κτίσματα, καὶ τὸ Θεῖον διαγνώσκειν θέλημα, καὶ διὰ τὸ πρὸς Αὐτὸν ἀπεριόριστον σέβας, ποιεῖν αὐτὸν, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ διὰ παντὸς ἀποβλέπειν δόξαν.

Πέμπτον τέλος εἰς ἀληθείας, τὴν ἀνάγκην τῆς τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας εἰς τὸν Θεὸν ἀφοσιώσεως, καὶ τῆς εἰς Αὐτὸν ἀδιστάκτου πίστεως, καὶ διαπύρου ἀγάπης, καὶ ἀκλονήτου ἐλπίδος, καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ἀποτελέσματα, τὴν μετ' αὐτῶν δηλαδὴ τοῦ Θείου πνεύματος κοινωνίαν, τὸν δὶς Αὐτοῦ πραγματικὸν καὶ μερικὸν Θεῖον φωτισμὸν καὶ συνέτισιν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ ἐνθέωσιν, καὶ τὴν δὶς Αὐτοῦ πνευματικὴν διαμόρφωσιν καὶ τελειοποίησιν ἴδιαιτέρως δεικνυούσας.

Αὐτῷ γὰρ καὶ νοῦν καὶ καρδίαν παραδοῦναι χρεὼν, καὶ Αὐτῷ ὅλως ἀφοσιοῦσθαι καὶ πιστεύειν καὶ ἐλπίζειν, καὶ Αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἀγαπᾶν, καὶ Αὐτῷ ἐγκαρδίως λατρεύειν, καὶ Αὐτὸν μόνον ἐπικαλεῖσθαι.

Τότε δὲ, ἀλλὰ τότε καὶ μόνον, ὁ τῶν ὅλων ἀπειροτέλειος Θεὸς μετὰ τοῦ οὗτως Αὐτὸν σεβομένου κοινωνεῖ, καὶ ἐκχέει τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ ἐπ' αὐτὸν, καὶ φωτίζει καὶ συνετίζει καὶ ἐνισχύει αὐτὸν, καὶ διαπλάττει καὶ διαμορφοῖ, καὶ ἀληθῶς ἔνθεον καὶ Θεῖον, καὶ ἐνεργείᾳ θεοσεβῆ, καὶ ἀϊδίως μακάριον τῇ τοῦ Θείου Αὐτοῦ πνεύματος δυνάμει, καὶ τῇ Θείᾳ Χάριτι αὐτὸν ἀπεργάζεται.

Θεοσεβικαὶ ἀλήθειαι.

182.

Θεοσεβικαὶ δὲ κυρίως ἀλήθειαι, ηγ γνώσεις εἰσὶν, ὅσαι τὸν ἀπειροτέλειον τῶν ὅλων Θεὸν, καὶ τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ σεβασμὸν Αὐτοῦ ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος ἔσχατον, καὶ τῶν διανοήσεων καὶ τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ παντὸς Θεοσεβικοῦ ὄντος, προτιθεῖσαι, καὶ τὸ πρὸς Αὐτὸν ἐγκάρδιον καὶ ἀπεριόριστον σέβας ἐμπνέουσαι, εἰς τὴν κατ' Αὐτὸν καὶ δι' Αὐτὸν διεγείρουσι διαβίωσιν, καὶ πρὸς μόνην δόξαν Αὐτοῦ τὸ ἀγαθὸν ἐργάζεσθαι, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξασκεῖν, καὶ Αὐτῷ ὅλως ἀφοσιοῦσθαι προτρέπουσιν.

183.

Αἱ Θεοσεβικαὶ γνώσεις πασῶν τῶν λοιπῶν ὑπερέχουσαι εἰσὶ, καὶ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν γνωστῶν ὄντων δι' αὐτῶν κυρίως ὁ ἀνθρώπος διαστέλλεται, καὶ διὰ μόνου τοῦ Θεοσεβικοῦ ἴδιώματος, καὶ τῆς τοῦ Θεοσεβεῖν καὶ ἔξεως καὶ ἐνεργείας, τὸ φύσει διάφορον αὐτοῦ καταφαίνεται.

184.

Ἄλλ' ἵνα τὸ φύσει διάφορον τοῦτο καὶ ὅλως ὑπὲρ τὰ λοιπὰ γνωστὰ κτίσματα ὑπέροχου τοῦ ἀνθρώπου καταφανῆ, ἀνάγκη πᾶσα, ὅπως πρὸς Αὐτὸν τὸν ἀπειροτέλειον καὶ Κτίστην καὶ Δημιουργὸν καὶ Τελειωτὴν τῶν ἀπάντων προσερχόμενος, τὴν Θεοσεβικὴν αὐτοῦ ἀναπτυχθῆ δύναμιν, καὶ τὸ Θεοσεβεῖν ὀμόστως παρ' Αὐτοῦ Ἐκείνου ἐκπαιδευθῆ, Θεοθίδα-

κτος καὶ θεόπνευστος καὶ θεοκίνητος καὶ πραγματικῶς θεοσεβῆς, τῇ πανσθενεῖ τοῦ θείου πνεύματος δυνάμει καθιστάμενος.⁷ Άλλως γὰρ τῆς ὑπὲρ πᾶσας ἔξοχου αὐτοῦ δυνάμεως, ὡς δέον, μὴ ἀναπτυχθείσης, οὐ μόνου καταδεέστερος ἐαυτοῦ πάντως γίνεται, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τῶν κτηνῶν κτηνωδέστερος, καὶ τῶν θηρίων αὐτῶν ἀποβαίνει θηριωδέστερος.

185.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ρήθεντων μανθάνομεν, ὅτι πᾶσαι τοῦ ἀνθρώπου αἱ γυνάσεις ἢ περὶ τὸ γυνῶσκον, θεωροῦνται, ἢ περὶ τὰ γυνωσκόμενα· καὶ τὰς μὲν πρώτας λαμβάνει, τὰς δυνάμεις παρατηρῶν, δι᾽ ᾧ καὶ ἔαυτὸν καὶ τὰ λοιπὰ διερευνᾷ ὅντα· τὰς δὲ δευτέρας συνίστησιν, ἢ μετὰ λόγου τὰς ιδιότητας τῶν γυνωσκομένων ἔξιστορῶν, καὶ τὰς ιστορικὰς συμπληρῶν γυνάσεις· ἢ μετὰ λόγου τὰ τεχνουργούμενα θεωρῶν, καὶ τὰς τεχνικὰς παράγων· ἢ μετὰ λόγου τὴν περὶ πάντα ἐκζητῶν ἀλήθειαν, καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς συναπαρτίζων.

186.

Ἐὰν δέ τις ταύταις καὶ τὰς ἐξ ἀποκαλύψεως προσθῇ, ὅλον τῶν τοῦ ἀνθρώπου γυνάσεων συγκροτεῖ τὸ σύστημα, ᾧ οὐ μόνον ἔκαστου γένος, ἀλλὰ καὶ ἔκαστου εἶδος, μερικωτέρας καὶ πραγματείως καὶ ἔξεως ὑπόθεσις γίνεται.

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελ. 14, στίχ. 13, γράφε, καὶ κατὰ Θεὸν. σελ. 35, στίχ. 3, γρ.
ιεραῖ. σελ. 46, στίχ. 9, γρ. Αρχιτεκτονική. σελ. 47, στίχ. 18 γρ. εὐά-
ρεστα. σελ. 50, στίχ. 15, γρ. ἔχειν. σελ. 58, στίχ. 14, γρ. ἐπιστήμη.
σελ. 75, στίχ. 26, γρ. δοῦ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΦΙΛΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΒΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: AN. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αν. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.γ.Δ πλ.Κ.π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006